

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 17/95

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte na neverejnom zasadnutí 23. mája 1995 po predbežnom prerokovaní návrhu L. F., B. na začatie konania pre porušovanie práva na podnikanie priznaného čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Návrh L. F. na začatie konania **o d m i e t a** z dôvodu, že Ústavný súd Slovenskej republiky nemá právomoc v tejto veci rozhodovať.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky bolo 7. marca 1995 doručené podanie L. F., označené ako návrh na začatie konania podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky pre porušovanie základných ľudských práv a diskrimináciu. Navrhovateľ vo svojom podaní uviedol, že dochádza k porušovaniu jeho práva na podnikanie, priznaného čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keďže mu nebola vydaná koncesná listina podľa živnostenského zákona, nakoľko nepredložil lustračné osvedčenie. V súčasnom období však neexistuje orgán, ktorý by bol oprávnený na vydanie lustračného osvedčenia.

Podanie uskutočnené L. F. neobsahovalo náležitosti návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky ustanovené zákonom č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, preto bol vyzvaný, aby svoje podanie doplnil.

V doplnení podania zo dňa 30. 3. 1995 neuviedol navrhovateľ všetky predpísané náležitosti a domáha sa, aby ústavný súd poveril iný orgán na vydávanie lustračných osvedčení alebo novelizoval živnostenský zákon (zrušil podmienku predkladania lustračného osvedčenia), prípadne rozhodol o dočasnom nahradení tohto osvedčenia čestným prehlásením.

Základné práva a slobody sa podľa Ústavy Slovenskej republiky priznávajú dvomi spôsobmi. Pri prvom ústava výslovne ustanovuje, ktoré práva a slobody občan má. Takú povahu majú práva uvedené v prvom až štvrtom oddiele druhej hlavy. Druhým spôsobom ústava priznáva základné práva a slobody v piatom oddiele Hospodárske, sociálne a kultúrne práva a v šiestom oddiele Právo na ochranu životného prostredia a kultúrneho dedičstva. Podľa čl. 51: „Domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.“

Pre občana z ustanovenia čl. 51 vyplýva, že časti ústavných práv a slobôd sa môže domáhať jedine, ak sú tieto práva a slobody zakotvené v zákonoch a v rozsahu, ako sú v nich určené.

Vo vzťahu k zákonodarcovi čl. 51 predstavuje smernicu, ktorá má povahu odporúčania. Požiadavka, aby zákonodarca upravil zákonom niektorú otázku, je pre zákonodarcu nezáväzná a nepresaditeľná. Národná rada Slovenskej republiky je zároveň ústavodarným i zákonodarným orgánom. Neexistuje a v systéme demokratickej formy vlády ani nemôže existovať štátny orgán s právomocou prinútiť parlament vydať zákon. Tiež neexistuje, ani nemôže existovať, štátny orgán s právomocou vydať zákon namiesto parlamentu, ak je tento nečinný.

Ústavný súd Slovenskej republiky preto po predbežnom prerokovaní návrhu podľa ustanovenia 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 1995